

Jim Butcher

BÍLÁ

NOC

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Novým přírůstkům do rodiny, Jessemu a Daře

Poděkování

Děkuji všem, kteří se jako dříve podíleli na vzniku knihy, i všem ostatním: obyvatelům Beta Foo Asylum, semper criticas. Děkuji své agentce Jenn, mé editorce Anne a svému andělu Shannon. Všechny jste mi pomohly víc, než si myslíte. Vlastně... Shannon možná víc než ostatní. Ale děkuji vám všem.

Kapitola první

Spousta věcí vypadá na pohled jinak, než jaké jsou ve skutečnosti. Pro ty nejhorší to platí dvojnásob.

Zastavil jsem svého otlučeného, pestrobarevného VW brouka před zchátralým činžákem, sotva pět bloků od mého suterénního bytu. Když mě poldové zavolají, bývá už obvykle hodně rušno. Na místě je nejmíň jedna mrtvola, několik aut, bliká spousta majáků, všude narážíte na žlutočernou pásku a vrážíte do novinářů. Nebo se aspoň všechno tohle chystá.

Na tomhle místě činu panoval naprostý klid. Neviděl jsem žádná policejní auta a stála tu jen jedna sanitka se zhasnutými světly. Kolem procházela mladá matka s dítětem v kočárku a druhé vedla za ruku. Postarší muž venčil labradora. Nikdo tu neokouněl ani nedělal nic neobvyklého.

Zvláštní.

Přestože bylo slunečné květnové odpoledne, přejelo mi po zátylku plíživé mrazení. Obvykle se mi to nestává, pokud není v dohledu aspoň jedna vraždící příšera.

Přešel jsem to jako paranoiu postupujícího věku. Ne že bych byl *tak* starý, zvlášť na čaroděje, ale věk stále postupuje a já jsem si celkem jistý, že to nespěje k ničemu dobremu.

Zaparkoval jsem tedy Modrého brouka a šel jsem do toho činžáku. Vyšel jsem po schodišti, jehož dlažba potřebovala vyměnit nebo aspoň pořádně vydrhnout, a zahrnul jsem do chodby s hustým kobercem, který byl uprostřed

téměř prošlapaný a vyhlazený do vysokého lesku. Dveře bytů byly otlučené, odřené, ale z poctivého dubu. Tam na mě čekala Murphyová.

Při necelých sto šedesáti centimetrech výšky a sotva padesáti kilogramech váhy nevypadá jako drsná chicagská policistka, která se s chladnou hlavou postaví všemožným nestvůrám a šilencům. Takové dívky nemívají blond vlasy a nosík jako knoflíček. Někdy mě ale napadá, že Murphyová snad ani není ztělesněním protikladu, protože ani velké modré oči a zdánlivá bezbrannost nedovedou zakrýt její vrozenou tvrdost a houževnatost. Věnovala mi navýsost pracovní pokývnutí a stroze mě přivítala. „Dresdene.“

„Poručíku,“ protáhl jsem s přehnanou úklonou a rozmáchlým gestem. Nedělal jsem to čistě kvůli kontrastu k její odměřenosti. Nejsem takový. „Jsem oslněn.“

Čekal jsem posměšný úšklebek. Namísto toho se ale zdvořile pousmála a opravila mě: „Seržantko.“

A máš to, Harry. Úvodní zdvořilůstky nezabírají, a navíc jsi Murphyové připomněl, co ji stálo spojenectví a přátelství s tebou.

Murphyová bývala detektiv poručík a velela Oddělení pro zvláštní vyšetřování chicagské policie. Tohle oddělení řešilo případy, které se nevešly do kolonky „normální“. Když upír zmasakroval náhodného chodce, ghúl zabil hlídače hřbitova nebo když nadpřirozená bytost proklela někoho tak, že mu vlasy začaly růst dovnitř namísto ven, musel to někdo vyšetřit. Někdo se na to musel podívat a ujistit radnici a obyvatele, že je vlastně všechno v mezích. Byla to nevděčná práce, ale oddělení se do ní pouštělo se zvednutým hledím a uvanutou urputností. A občas si zavolalo čaroděje Harryho Dresdenu, aby podal pomocnou ruku.

Jejím šéfům nakonec zvedlo mandle, když ve stavu nouze odsunula své služební povinnosti a pomáhala mi s případem. Samotné vedení Oddělení pro zvláštní vyšetřování bylo profesní Sibiří. Tím, že jí vzali hodnost a funkci, kvůli nimž se nadřela jako kuň, ji ponížili a uštedřili krutou ránu její hrdosti a sebeúctě.

Povzdechl jsem si. „Seržantko. Promiň, Murph, úplně jsem zapomněl.“

Pokrčila rameny. „To nic. Sama na to občas zapomenu. Většinou když zvedám v práci telefon.“

„Ale i tak. Měl bych víc myslet.“

„To si myslíme všichni, Harry,“ opáčila a lehce mě štouchla pěstí do bicepsu. „Ale nikdo ti to nevyčítá.“

„To je od tebe opravdu velkorysé, slečno Myšičko.“

Ušklíbla se a stiskla přivolávací výtahu. „Na místech činu obvykle nebývá takový klid, ne?“ řekl jsem cestou nahoru.

Znovu se zašklebila. „Tohle není místo činu.“

„Že není?“

Podívala se na mě. „Aspoň ne oficiálně.“

„Aha. Takže tu vlastně nejsem.“

„Ne oficiálně. Ořezali Stallingsovi rozpočet. Dokáže sice udržet oddělení v chodu, ale...“

Povytáhl jsem obočí.

„Potřebuji znát tvůj názor,“ řekla.

„Na co?“

Zavrtěla hlavou. „Nechci tě ovlivňovat. Jenom se podíváš a řekneš mi, co uvidíš.“

„To by šlo.“

„Zaplatím ti ze svého.“

„Murph, nemusíš přece...“

Uzemnila mě pohledem.

Její uražená hrdost jí nedovolovala přijímat žádnou laskavost. Zvedl jsem ruce, jako že se vzdávám. „Jak praviš, šéfe.“

„Přesně tak.“

Zavedla mě do bytu v šestém patře. Několik dveří na chodbě bylo pootevřených a já za nimi koutkem oka zahlédl zvědavé kukuče obyvatel. Došli jsme na konec chodby, kde postávali dva zdravotníci. Unudění a mrzutí zdravotníci. Jeden kouřil, druhý se s rukama založenýma na prsou opíral o stěnu. Měl zavřené oči a štítek čepice stažený do obličeje. Když Murphyová otevřela dveře bytu, ani se na ni nepodívali.

Vybídla mě, abych šel dovnitř.

Vstoupil jsem do bytu. Byl malý, ošuntělý, ale bylo tady čisto. Protější stěnu se dvěma okny zabírala miniaturní džungle prosperujících pokojových květin. Od dveří jsem viděl maličkou televizi na televizním stolku, starou hi-fi věž a futon.

Mrtvá žena ležela na futonu.

Ruce měla složené na břicho. Nedokázal jsem přesně odhadnout, jak dlouho může takhle ležet, ale mrtvola ztratila všechnu barvu a měla trochu nadmuté břicho, takže jsem předpokládal, že smrt nastala přinejmenším včera. Určit její věk bylo stejně obtížné, ale nejspíš jí bylo něco málo přes třicet. Na sobě měla růžový froté župan, brýle a hnědé vlasy měla stažené do uzlu.

Na kávovém stolku vedle futonu stála otevřená prázdná lékovka. Vedle ní karafa s nazlátlou tekutinou, poprášená daktyloskopickým práškem a zakrytá plastovým sáčkem. Sklenice mezi karafou a lékovkou byla prázdná, jen na dně zbývalo trochu vody. Asi tolik, kolik mohlo vzniknout rozpuštěním jedné nebo dvou kostek ledu.

Hned u sklenice ležel v plastovém sáčku ručně psaný dopis a propiska.

Zadíval jsem se na tu ženu. Pak jsem šel k futonu a přečetl jsem si dopis.

Ten neustálý strach mě vyčerpává. Nic jiného nezbyvá. Odpusťte. Janine.

To bylo všechno. Otrásl jsem se.

Nemyslete si, tohle nebyla moje první mrtvola. Naopak. Viděl jsem místa činu, která vypadala jako fotky z pekelných jatek. A věřte mi, že jsem cítil horší pachy. Vykuchané tělo vydává takový hnilobný a smrtelný puch, že se o něj můžete opřít. Ve srovnání s některými mými předchozími případy byl tenhle docela poklidný. Spořádaný. Až úhledný.

Vůbec to tady nevypadalo jako v příbytku mrtvé ženy. Možná proto jsem měl husí kůži. Nebýt těla Janine, vypadalo by to, že si majitel odskočil něco zakousnout.

Sunul jsem se bytem a dával jsem pozor, abych se ničeho nedotkl. Koupelna a ložnice se podobaly obývacímu – útulné, trochu omšelé, jednoduše zařízené, ale dobře udržované. Pak jsem zamířil do kuchyně. Ve vychladlé vodě v dřezu se odmáčelo nádobí. Ve skleněné misce zakryté fólií se v ledničce marinovalo kuře.

Zaslechl jsem za sebou tiché kroky. „Sebevrazi si obvykle nedávají marinovat maso. Ani nenechávají odmočit nádobí. A brýle jim nejsou k ničemu.“

Murphyová si odkašlala.

„Nikde žádné obrázky. Nevidím rodinné fotky, maturitní fotky, fotky dětí v Disneylandu.“ Zamířil jsem do druhé ložnice. „V umyvadle ani v koši v koupelně nejsou žádné vlasy. Není tu počítač.“

Otevřel jsem dveře hlavní ložnice, zavřel jsem oči a rozprostřel po místnosti své čarodějnické smysly. Našel jsem, co jsem hledal.

„Praktikovala,“ zašeptal jsem.

Janine měla svoji svatyni na nízkém dřevěném stolku u východní stěny. Když jsem přicházel blíž, cítil jsem jem-

nou energii jako teplo vycházející z téměř vyhaslého ohniště. Energie okolo stolku nikdy nebyla silná, a od ženy smrti ještě slábla. Do příštího východu slunce zřejmě zmizí úplně.

Na stolku byly pečlivě rozestavené různé předměty. Zvoneček a silná, v kůži vázaná kniha, zřejmě deník. Byl tu také starý cínový kalich, velice prostý a bez poskvrnky, a mahagonová hůlka, na jejímž konci byl měděným drátem připevněn krystal.

Jedna věc ležela nepatříčně.

Velice stará dýka s úzkou čepelí někdy z počátku renesance. Říkalo se jí *misericorde* a byla určena pro ránu z milosti. Ležela na koberci před svatyní a hrotem mířila ke druhé straně pokoje.

Zabručel jsem. Došel jsem k dýce. Sklonil jsem se k zemi a podíval jsem se od čepele k jílci. Pak jsem se vrátil ke dveřím a nahlédl jsem do obýváku.

Jílec dýky ukazoval na tělo Janine.

Šel jsem zpátky do ložnice a podíval jsem se, kam míří hrot dýky.

Ukazoval na protější stěnu.

Střelil jsem pohledem po Murphyové, která teď stála ve dveřích.

Naklonila hlavu. „Cos našel?“

„Ještě nevím. Vydrž.“ Šel jsem ke stěně a přidržel jsem dlaň asi centimetr od jejího povrchu. Zavřel jsem oči a soustředil jsem se na ty nejjemnější stopy zbytkové energie. Po chvílce jsem ruku spustil. „Něco tam je. Ale je to příliš slabé, než abych bez použití vhledu zjistil, co to je. A do toho se mi vůbec nechce.“

„A to znamená co?“ zeptala se Murphyová.

„To znamená, že potřebuju nějaké nářadí. Hned jsem zpátky.“ Šel jsem dolů do auta, kde jsem měl krabici na ry-

báňské nářadí. Popadl jsem ji a vrátil jsem se do ložnice mrtvé.

„To je nějaká novinka,“ poznamenala Murphyová.

Položil jsem krabici na zem a otevřel jsem ji. „Vyučoval jsem svoji učednici thaumaturgii. Občas jsme kvůli bezpečnosti museli za město.“ Prohrabával jsem krabici, dokud jsem nenašel plastovou zkumavku s kovovými pilinami. „První týdný jsem jen naházel pár věcí do sáčku od rohlíků, ale jednodušší je mít něco trvalejšího.“

„Co je to?“

„Měděné piliny. Vedou energii. Jestli je tam nějaký otisk, měl bych ho rozeznat.“

„Aha. Něco jako daktyloskopický prášek.“

„Jo, přesně tak.“ Z kapsy kabátu jsem vyndal kousek křídly, dřepel jsem si a na koberci jsem kolem sebe nakreslil tenký kruh. Když jsem ho dokončil, silou vůle jsem ho uzavřel a cítil jsem, jak ožil. Vytvořil neviditelnou zástěnu síly, která stínila nahodilé energie a soustředila moji vlastní magii. Bylo to delikátní kouzlo, aspoň pro mě, a snažit se o ně bez kruhu bylo jako chtít rozškrtnout sirku v hurikánu.

Zavřel jsem oči, soustředil jsem se a do pravé dlaně jsem si nasypal několik gramů měděných pilin. Vdechl jsem do nich trochu energie, jen tolik, aby získaly magický náboj, který je přitáhne ke slabé energii na stěně. Když bylo hotovo, zamumlal jsem: „Illumina magnus.“ Pak jsem špičkou nohy přerušil kruh, uvolnil kouzlo a hodil jsem piliny ven.

Modře zajiskřily a zašustilo to, když dopadly na stěnu a ulpěly na ní. Ve vzduchu bylo cítit ozón.

Naklonil jsem se ke stěně a opatrně jsem sfoukl piliny, které ulpěly v nerovnostech. Pak jsem podstoupil.

Měděné piliny vytvářely jasné tvary, konkrétně písmena: EXODUS 22:18.

Murphyová na to zírala s nakrčeným čelem. „Verš z bible?“

„Jo.“

„Ten neznám. Ty jo?“

Přikývl jsem. „Tehle mi uvízl v hlavě. ‚Čarodějníci nedáš živu býti.‘“

Kapitola druhá

„Takže vražda,“ poznamenala Murphyová. „Vypadá to tak,“ přitakal jsem.

„A vrah chtěl, abys to zjistil.“ Postavila se vedle mě a mračila se na stěnu. „Polda by tohle nenašel.“

„Jo.“ V prázdném bytě to lehounce cinklo. Zřejmě jeden z těch domáckých zvuků, na které byla oběť zvyklá.

„Takže co hledáme?“ zeptala se Murphyová lehčím tónem. „Nějakého náboženského cvoka? Fanouška do čarodějnických procesů? Znovuzrozeného inkvizitora?“

„A používá magii, aby po sobě nechal vzkaz?“

„Cvoci můžou být pokrytci.“ Zamračila se. „Jak se tam ten vzkaz dostal? Musel to udělat někdo, kdo praktikuje?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Když ji zabil, zřejmě to napsal prstem namočeným do vody v kalichu. Voda se vypařila, ale zbytková energie zůstala.“

Zamračila se. „Z vody?“

„Z požehnané vody v kalichu v její svatyni. Představ si ji jako svěcenou vodu. Je stejným způsobem nasycená pozitivní energií.“

Murphyová zamžourala na mě a pak na stěnu. „Svěcená? Myslela jsem si, že v magii jde o energii, matematiku, rovnováhu a takové věci. Něco jako elektřina a termodynamika.“

„Všichni si to nemyslí.“ Pokývl jsem k oltáři. „Ta oběť byla wiccanka.“

Murphyová se zamračila. „Čarodějka?“

„Byla také čarodějka. Ne každý wiccan má vrozenou schopnost praktikovat. Většina z nich dokáže při svých rituálech a ceremoniích využít jen nepatrné množství síly.“

„Tak proč je dělají?“

„Drazí, shromáždili jsme se, abychom spojili tohoto muže a tuto ženu svátostí manželství.“ Pokrčil jsem rameny. „Každá víra má své obřady, Murph.“

„Takže tady jde o střet náboženství?“

Pokrčil jsem rameny. „Pro opravdového wiccana je těžké dostat se do střetu s jinou vírou. Samotná wicca je hodně volná. Existují základní zásady, které uznává asi devadesát devět procent wiccanů, ale jádrem jejich víry je osobní svoboda. Wiccanové věří, že pokud tím nikomu neublížeš, můžeš se chovat, jak chceš, a vyznávat víru, jakou chceš. Takže víra každého z nich je trochu jiná. Individuální.“

Murphyová, která byla v podstatě katolička, se zamračila. „Myslím, že i v křesťanství je pár slov o odpuštění a toleranci a chování se k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.“

„Hmm. A pak přišly křížové výpravy a inkvizice.“

„A o to mi jde. Bez ohledu na to, co si myslím o islámu nebo wicce, jsou to skupiny lidí. Každá víra má své obřady. A protože víru vyznávají lidé, má každá víra i své blbce.“

„Na rozpoutání boje stačí jedna strana,“ souhlasil jsem. „Kukluxklan cituje bibli jako o závod. To samé dělá i spousta reakčních církevních organizací. A většinou citáty vytrhávají z kontextu.“ Ukázal jsem na stěnu. „Jako tady.“

„No nevím. Čarodějníci nedáš živu býti. To mi připadá dost jasně.“

„Vytržené z kontextu, ale jasně. Nezapomínej, že je to ve stejné knize bible, která schvaluje trest smrti pro dítě,

které prokleje své rodiče, pro majitele dobytčete, které jeho nedbalostí někoho zraní, pro každého, který v neděli pracuje nebo rozdělá oheň, a pro každého, kdo má styk se zvířetem.“

Murphyová si odfrkla.

„A taky nezapomínej, že původní text byl sepsán před tisíci lety. Navíc v hebrejštině. Slovo použité v tom verši označuje někoho, kdo čaruje, aby druhým ublížil. Tehdejší kultura znala rozdíl mezi zlovolnou a dobrou magií. Ve středověku už uvnitř církve platil všeobecný postoj, že každý, kdo provozuje magii, automaticky představuje zlo. V té době se nerozlišovalo mezi bílou a černou magií. A když se verš překládal do angličtiny, měl král Jakub takový děs z čarodějnic, že se z toho, kdo zlé čáry užívá, stala prostě čarodějnice.“

„Vypadá to jako vytržené z kontextu,“ řekla Murphyová. „Ale všichni ti budou tvrdit, že bible musí být dokonalá. Bůh by přece takové chyby v Písmu svatém nedovolil.“

„Myslím, že bůh dal každému svobodnou vůli. Což zjevně zahrnuje svobodu nepřesného překladu z jednoho jazyka do druhého.“

„Nenuť mě přemýšlet,“ řekla Murphyová. „Já věřím tomuhle.“

Ušklíbl jsem se. „Vidíš? Proto já nejsem věřící. Nedokázal bych mlčet tak dlouho, abych byl schopný vyjít s ostatními.“

„Myslela jsem, že je to proto, že bys nedokázal respektovat žádnou víru, která by respektovala tebe.“

„To taky,“ přitakal jsem.

Během rozhovoru jsme se oba vyhýbali pohledu na tělo v obýváku. Rozhostilo se nepřijemné ticho. Zapraskaly parkety.

„Vražda,“ řekla nakonec Murphyová s pohledem upřeným na stěnu. „Možná se někdo vydal na svaté tažení.“

„Vražda,“ řekl jsem také. „Je moc brzy na nějaké předpoklady. Co se ti nezdálo, žes mě zavolala?“

„Ten oltář. Nesrovnalosti kolem oběti.“

„Nikdo nevezme magický nápis na stěně jako důkaz.“

„Já vím. Oficiálně je to sebevražda.“

„To znamená, že míček je na mojí straně hřiště.“

„Mluvila jsem se Stallingsem. Od zítřka si беру pár dní volna. Jdu do toho.“

„Fajn.“ Najednou jsem měl divný pocit kolem žaludku.

„Tohle není jediná sebevražda, že ne?“

„Teď jsem ještě v práci, a o tomhle s tebou nemůžu mluvit. Ale někdo jako Butters by mohl.“

„Dobře.“

Pak se Murphyová bez varování bleskově otočila a jako kosou švihнула nohou ve výšce kotníku. Tvrdě to plesklo a něco těžkého žuchlo na zem. Potom se se zavřenýma očima vrhla na něco neviditelného. Několikrát rychlými, krátkými pohyby hmátla do vzduchu, pak hekla, napjala svaly a natočila se v ramenou.

Ozvalo se bolestivé vřísknutí a pod Murphyovou najednou ležela dívka s jednou rukou bolestivě zkroucenou za zády.

Ještě jí nebylo dvacet. Měla na sobě kanady, černé maskáčové kalhoty a šedé tričko bez rukávů. Byla možná o třicet centimetrů vyšší než Murphyová a pevně stavěná. Vlasy měla na ježka a odbarvené na bílo. Tetování na krku mizelo pod tričkem, krátce se objevilo na holém bříše a pokračovalo pod kalhoty. Měla spoustu náušnic, kroužek v nose, kroužek v obočí a stříbrný cvoček těsně pod dolním rtem. Na zápěstí, které jí Murphyová zkroutila za záda, měla navlečený náramek z malých černých skleněných korálků.

„Harry?“ otázala se Murphyová trpělivým a zdvořilým tónem, ale i tak mi bylo jasné, že chce okamžité vysvětlení.

Povzdechl jsem si. „Asi si vzpomínáš na moji učednici Molly Carpenterovou, Murph.“

Murphyová se naklonila, aby si ji prohlédla z profilu. „No jistě. Bez těch růžovomodrých vlasů jsem ji hned nepoznala. A posledně taky nebyla neviditelná.“ Věnovala mi útrpný pohled.

Mrkl jsem na Murphyovou a dřepl jsem si na koberec vedle dívky. Nasadil jsem co nejpřísnější výraz. „Řekl jsem ti, že máš zůstat v bytě a cvičit si soustředění.“

„Ale no tak,“ opáčila Molly. „To přece nejde. A je to příšerná nuda.“

„Cvičení dělá mistra.“

„Už mám cvičení až po krk! Víím toho padesátkrát víc než loni.“

„A jestli udržíš tempo příštích šest nebo sedm let, mohla by ses, možná, osamostatnit. Do té doby jsi učednice. Já jsem učitel, takže budeš dělat, co ti řeknu.“

„Ale já vám můžu pomoci!“

„Z vězení sotva.“

„Vstoupila jste na místo činu.“

„No to je toho.“

(Pokud vám to uniklo, Molly má trochu problémy s autoritami.)

To bylo zřejmě to nejhorší, co mohla říct.

„Tak dobře,“ řekla Murphyová, vyndala z kapsy bundy pouta a zacvakla je Molly kolem zápěstí. „Máte právo nepovídat.“

Molly vytřeštila oči. „Co je? Harry...“

„Pokud se toho práva vzdáte,“ pokračovala Murphyová v rituálu monotónním hlasem, „může být cokoli, co řeknete, proti vám použito u soudu.“

Pokrčil jsem rameny. „Promiň. Takhle vypadá skutečný život. Už nejsi nezletilá, takže budeš souzena jako dospělá. Je to první přestupek, asi to nebude víc než... Murph?“

Murphyová přestala citovat Mirandu. „Třicet až šedesát dní,“ pokračovala.

„Vidíš? Nic hrozného. Uvidíme se za měsíc nebo za tři.“

Molly zbledla. „Ale... ale...“

„A hned první den dej někomu nakládačku. To ti ušetří spoustu problémů,“ dodal jsem.

Murphyová zvedla spoutanou Molly na nohy. „Rozumíte svým právům?“

Molly otevřela ústa a vyjeveně se dívala z Murphyové na mě a zpět.

„Nebo by ses mohla omluvit,“ řekl jsem.

„Pro... promiňte, Harry.“

Povzdechl jsem si. „Ne mně. Tohle není moje místo činu.“

„Ale...“ Molly polkla a podívala se na Murphyovou. „Já jsem tam jen tak stála.“

„Máš rukavice?“

„Ne.“

„Boty?“

„Ano.“

„Dotkla ses něčeho?“

„Hm. Dveří. Jen jsem do nich trochu strčila. A té čínské vázy s mátou. Je trošku naprasklá.“

„Což znamená,“ pokračovala Murphyová, „že když prokážu, že je to vražda, vpadnou sem technici, najdou tvoje otisky prstů a bot a vzhledem k tomu, že ten tvůj ježatý účes vypadá dost křehce, získají také genetické stopy z odlomených vlasů. Protože nejsi vyšetřovatelka ani policejní konzultantka, zařadí tě důkazy nalezené na místě činu mezi podezřelé z vraždy.“

Molly potřásla hlavou. „Ale před chvílí jste říkala, že oficiálně to bude sebevražda.“

„I kdyby ano, neznáš celou proceduru tak jako tady Harry, a mohla jsi svojí přítomností zahladit stopy skutečného vraha. Když udeří znovu, bude mnohem těžší ho odhalit.“

Molly na ni jen zírala.

„Proto pohyb civilistů na místě činu upravuje zákon. Tohle není hra, slečno Carpenterová,“ řekla Murphyová chladným hlasem, ale beze stopy hněvu. „Chyba tady může stát život. Chápeš?“

Molly pohlédla z Murphyové na mě a zpět a svésila ramena. „Nechtěla jsem... omlouvám se.“

„Omluva mrtvé neoživí, Molly,“ řekl jsem laskavě. „Tohle nesmíš dělat. Ještě ses nenaučila domýšlet důsledky.“

Molly se ošila a přikývla.

„Doufám, že se to už nikdy nestane.“

„Ne, madam.“

Murphyová se zatvářila nevěřičně a podívala se na mě.

„Myslela to dobře,“ řekl jsem. „Chtěla jen pomoci.“

Molly mi věnovala vděčný pohled.

Murphyová jí sundala pouta. „To my všichni,“ opáčila o poznání přivětivěji.

Molly se šklebila a mnula si zápěstí. „Hm. Seržantko? Jak jste poznala, že tam jsem?“

„Praskaly parkety, ale nikdo po nich nechodil,“ poznamenal jsem.

„Tvůj deodorant,“ řekla Murphyová.

„Piercing v jazyku ti cinkl o zuby,“ dodal jsem.

„Před chvílkou jsem cítila pohyb vzduchu,“ přihodila Murphyová. „Nevypadalo to na průvan.“

Molly polkla a trochu zrudla. „Aha.“

„Ale neviděli jsme tě, vid', Murph?“

Murphyová zavrtěla hlavou. „Ani trochu.“

Učedníkům občas prospěje trochu ponížení a vypuštění ega. Ta moje si zkroušeně povzdechla.

„Když už jsi tady, tak můžeš jít s námi,“ řekl jsem. Pokývl jsem Murphyové a zamířil jsem ke dveřím.

„Kam jdeme?“ vyhrkla Molly. Oba unudění zdravotníci vytřeštili oči na Molly, která mi šla v patách. Murphyová vyšla za námi a pokynula jim, že mohou odnést tělo.

„Podívat se za jedním přítelem. Máš ráda polku?“

Kapitola třetí

Ve Forenzním institutu na West Harrison Street jsem nebyl od té šlamastyky s nekromancery. Už to budou skoro dva roky. I přesto, že je to vlastně úložiště bývalých lidských bytostí čekajících na pitvu, to není nijak nepříjemné místo. Obklopuje ho upravený parčík se zelenými trávničky, pečlivě stríhanými keři a nově namalovanými parkovacími místy. Samotné budovy byly tiché, funkční a úhledné.

Často to místo vídám v nočních můrách.

Nejsem žádný fanda do mrtvol, ale můj kamarád se dostal do křížové magické palby a utkal se s oživlou supermrtvolou, která málem rozervalala moje auto vedví holýma rukama.

Od té doby jsem se tu neukázal. Měl jsem lepší věci na práci než navštěvovat taková místa. Když jsem ale zaparkoval a vykročil ke dveřím, nebylo to tak zlé, jak jsem se bál. Bez zaváhání jsem vstoupil.

Molly tu dnes byla poprvé. Na moji prosbu odložila většinu té své obličejové bižuterie a peroxidový účes zakryla starou kšiltovkou. Nevypadala nijak zvlášť důvěryhodně, ale byl jsem celkem spokojený. Nicméně ani moje oblečení se nedalo nazvat vycházkovým a těžký kožený kabát mi v horkém dni určitě dodával punc excentričnosti. Nebo by dodával, kdybych víc vydělával.

Strážný za stolem, kde tehdy zabili Phila, očekával jenom mě. Řekl, že Molly musí počkat. Tak jsem mu řekl,

že počkám taky, dokud mu Butters nepotvrdí, že jde se mnou. Strážný se zatvářil kysele při představě, že bude muset vynaložit neuvěřitelnou námahu, kterou vyžadovalo vytukání čísla na telefonu. Zabuřel do sluchátka, několikrát zamručel a pak stiskl tlačítko. Bezpečnostní dveře zabzučely a já s Molly jsme vešli dovnitř.

V márnici je několik piteven, ale není těžké uhodnout, ve které se Butters nachází. Stačí jen jít za polkou.

Šel jsem za prskavým bučením tuby, dokud jsem neslyšel i štěbetání klarinetu a mečení akordeonu. Pitevna číslo tři. Krátce jsem zaklepal, otevřel jsem dveře a zůstal jsem stát na chodbě.

Waldo Butters se skláněl nad svým stolem, mžoural do monitoru a zadkem vrtěl do rytmu polky. Něco si zamumlal, pokývl a do rytmu stiskl loktem mezerník. Ani se na mě nepodíval. „Ahoj, Harry.“

„To je Bohémská rapsodie?“

„Yankovic. Ten chlap je génius. Počkej chvilku, než všechno vypnu.“

„V pohodě,“ opáčil jsem.

„Vy jste s ním už pracoval?“ zeptala se Molly.

„Hmm. Je v obraze.“

Butters počkal, až začne cvakat tiskárna, vypnul počítač, vrátil se k tiskárně, vyjmul z ní dva listy a sešil je k sobě. Pak listy položil na hromádku jiných papírů a všechny stáhl gumičkou. „Tak, to by mělo stačit.“ Otočil se ke mně a zašklebil se.

Butters je trochu podivín. Není o mnoho větší než Murphyová a má na sobě méně svalů než ona. Jeho černé vlasy připomínají továrnu na drátěnky vteřinu po výbuchu. Je samá ruka a noha, což zvláště vyniká v zeleném chirurgickém plášti. Má protáhlý, hranatý obličej, skobovitý nos a na čilých očkách brýle se silnými skly.

„Harry,“ protáhl a podal mi ruku. „Dlouho jsme se neviděli. Co dělá ruka?“

Stíkl jsem mu ruku. Má dlouhé, pevné, šlachovité prsty. Nevypadá nijak nebezpečně, ale rozhodně má odvalu a myslí mu to. „Řekl bych, že tak tři měsíce. Ujde to.“ Zvedl jsem levou ruku a zahýbal jsem prsty v rukavici. Prsteník a malíček se trochu třásly a cukaly, ale hýbaly se, když jsem to po nich chtěl.

Svaly na levé ruce se mi v podstatě roztavily při nečekaném plamenném střetu během boje s tlupou upírů. Doktoři byli vyjevení z toho, že mi nemusí ruku amputovat, ale tvrdili, že už s ní nikdy nepohnu. Butters mi pomohl vymyslet fyziologickou terapii, takže teď jsem prsty hýbal skoro normálně. Ruka stále vypadala přílišně, ale i to se začínalo lepší. Odporné žmolky zjizvené kůže a spáleného masa mizely a ruka už tolik nepřipomínala roztavený voskový model. Dokonce mi začínaly růst nehty.

„Dobré,“ poznamenal Butters. „Ještě hraješ na kytaru?“

„Držím ji a vydává zvuky. Možná je trochu přehnané říkat tomu hraní.“ Pokynul jsem Molly. „Moje učednice Molly Carpenterová, Waldo Butters.“

„Tak učednice?“ Butters jí podal ruku. „Rád tě poznávám. Proměňuje tě ve veverka, ryby a podobnou havěť jako v Meči v kameni?“

Molly si povzdechla. „Kéž by. Stále se ho snažím přesvědčit, aby mi ukázal, jak se proměnit, ale nechce.“

„Slíbil jsem tvým rodičům, že nedovolím, aby ses proměnila v hromadu břechky. Předpokládám, Buttersi, že ti někdo řekl, že se tady zastavím. Nechci jmenovat.“

„No jo,“ opáčil doktůrek a přikývl. Zdvihl prst, šel ke dveřím, zamkl a opřel se o ně zády. „Hele, Dresdene, musím být opatrný na to, co komu řeknu. Mám prostě takovou práci.“

„Jasně.“

„Takže ode mě jsi to neslyšel.“

Podíval jsem se na Molly. „Kdo to řekl?“

„Bezva.“ Šel ke mně a podal mi svazek papírů. „Jména a adresy zesnulých.“

Zachmuřeně jsem papíry prolistoval. Povětšinou technický text a ošklivé fotografie. „Oběti?“

„Oficiálně jsou to zesnulí.“ Butters stiskl rty. „Ale máš pravdu. Jsem si celkem jistý, že jsou to oběti.“

„Proč?“

Otevřel ústa, zase je zavřel a zamračil se. „Nikdy jsi něco nezahlédl koutkem oka? A když ses podíval pořádně, nic tam nebylo? Nebo to aspoň nevypadalo tak, jak sis myslel?“

„Samozřejmě.“

„Tak tohle je stejný případ. Většina z nich jsou klasické, běžné sebevraždy. Jen pár detailů nesedí, víš?“

„Nevím. Pouč mě.“

„Vezmi si hned tu nahoře. Pauline Moskowitzová. Třicet devět, dvě děti, manžel, dva psi. Odešla v pátek večer a kolem třetí v sobotu ráno si v hotelové vaně přeřízla žíly na zápěstí.“

Pročítal jsem zprávu. „Rozumím tomu dobře, že byla na antidepresivech?“

„Hmm,“ přitakal Butters, „ale nic zvláštního. Brala je osm let a neměla žádné problémy. Nikdy neměla sebevražedné sklony.“

Díval jsem se na ošklivou fotografii tuctové nahé ženy ležící ve vaně plné kalné tekutiny. „Co se tvému skalpelu nelíbilo?“

„Ty řezné rány. Použila odlamovací nůž. Byl ve vaně. Přetřela si šlachy na obou zápěstích.“

„A?“

„A. Jakmile se přeřízla šlachy na jednom zápěstí, nemohla téměř ovládat prsty. Jak si tedy mohla přeříznout šlachy na obou zápěstích? Použila dva nože zároveň? Tak kde je ten druhý?“

„Mohla ho držet v zubech.“

„Když zavřu oči a hodím kámen na jezero, možná treťím loď,“ řekl Butters. „Technicky je to možné, ale naprosto nepravděpodobné. Druhá rána by téměř jistě nebyla tak hluboká a čistá. Tyhle vypadají, jako kdyby někdo krájel tvrdý sýr na plátky. Ty dvě rány jsou skoro totožné.“

„Předpokládám, že to není přesvědčivý důkaz.“

„Oficiálně ne.“

„To jsem dnes slyšel už několikrát. Co si myslí Brioche?“

Při zmínce o jeho šéfovi se Butters ušklíbl. „Ockhamova břitva, abych použil jeho oblíbený výraz. Sebevraždy. Šmytec.“

„Ty si ale myslíš, že ten nůž držel někdo jiný?“

Doktůrek zbledl a mlčky přikývl.

„To mi stačí,“ opáčil jsem. „A co to dnešní tělo?“

„Nevím, dokud ho neuvidím.“ Úkosem si mě změřil.

„Ty předpokládáš, že je to další vražda.“

„Vím to. Ale dokud je Murphyová v práci, tak to vím jenom já.“

„Dobře,“ povzdechl si Butters.

Prolistoval jsem stránky paní Moskowitzové a dostal jsem se k dalším ošklivým fotkám. Také žena. Podle záznamu se jmenovala Maria Casselliová. Bylo jí třidvacet let, když zapila třicet tablet Valia celou láhví čističe odpadů.

„Také hotelový pokoj,“ poznamenal jsem polohlasem.

Molly se mi natáhla přes rameno, aby viděla fotografii místa činu. Zbledla a o několik kroků ucouvla.

„Jo,“ řekl Butters a se zájmem si prohlížel moji uřednici.

„Je to trochu neobvyklé. Většina sebevražd se odehrává

doma. Sebevrazi jdou jinam jen tehdy, když chtějí skočit z mostu, vjet autem do jezera nebo něco podobného.“

„Slečna Casselliová měla manžela,“ řekl jsem. „A žila s nimi její mladší sestra. Takže měla rodinu.“

„Jo,“ přitakal Butters. „Co myslíš, že řekl Brioche?“

„Přistihla manžílka se sestřičkou a rozhodla se, že to ukončí?“

„Hmm... hmm.“

„Já... asi,“ hlesla Molly.

„První dveře vpravo,“ řekl Butters a odemkl.

Molly vyběhla na chodbu.

„Kristepane, Harry, na tohle je moc mladá.“

Vzal jsem do ruky fotografii Mariina těla. „Je toho nějak moc.“

„Opravdu je čarodějka? Jako ty?“

„Jednou bude. Když přežije.“ Pročítal jsem další dvě zprávy. Oběma ženám bylo přes dvacet, obě zdánlivé sebevraždy se odehrály v hotelovém pokoji, ani jedna nežila sama.

Poslední zpráva byla trochu jiná. Pročetl jsem ji a podíval jsem se na Butterse. „Co je zvláštní na téhle?“

„Sedí na stejný profil,“ opáčil Butters. „Žena, zemřela v hotelovém pokoji.“

Díval jsem se do papírů. „A kde je příčina smrti?“

„To je právě to. Žádnou jsem nenašel.“

Povytáhl jsem obočí.

Rozpřáhl ruce. „Harry, já svojí práci rozumím. Chci mít v těchhle věcech jasno. Ale nemám sebemenší tušení, jak tahle žena zemřela. Všechny testy vyšly negativně. Každá teorie, kterou jsem si vytvořil, se nakonec rozsypala. Po medicínské stránce je v bezvadné kondici. Vypadá to, jako kdyby se prostě vypnula. Všechny orgány najednou. V životě jsem nic takového neviděl.“